

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/69/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014200708
Dátum vydania rozhodnutia: 22.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6014200708.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. Peter Tonhauser, správca konkurznej podstaty úpadcu PIVOVAR GEMER, spol. s r.o. „v likvidácii“ „v konkurze“, Cukrovarská 67/1, Rimavská Sobota, IČO: 31 565 719, zastúpeného JUDr. Peter Tonhauser, advokát, s.r.o., J. Cíkera 8, Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 1100301/1/201422/2014/4925, č. 1100301/1/201417/2014/4925 a č. 1100301/1/201423/2014/4925, všetky zo dňa 25. apríla 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/69/2014-45 zo dňa 10. júla 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/69/2014-45 zo dňa 10. júla 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

Žalobou doručenou krajskému súdu dňa 05. júna 2014, vedenou pod sp. zn. 24S/69/2014, sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/201422/2014/4925 zo dňa 25. apríla 2014, ktorým tento ako odvolací orgán podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu mesta Rimavská Sobota č. 069752/2009 zo dňa 03. januára 2014, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň z nehnuteľností na rok 2009 vo výške 16.697,46 €.

Žalobou doručenou krajskému súdu dňa 05. júna 2014, vedenou pod sp. zn. 24S/70/2014, sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/201417/2014/4925 zo dňa 25. apríla 2014, ktorým tento ako odvolací orgán podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu mesta Rimavská Sobota č. 069752/2008 zo dňa 03. januára 2014, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň z nehnuteľností na rok 2008 vo výške 16.698,89 €.

Žalobou doručenou krajskému súdu dňa 05. júna 2014, vedenou pod sp. zn. 24S/71/2014, sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/201423/2014/4925 zo dňa 25. apríla 2014, ktorým tento ako odvolací orgán podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu mesta Rimavská Sobota č. 069752/2010 zo dňa 03. januára 2014, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň z nehnuteľností na rok 2010 vo výške 16.697,46 €.

Vzhľadom na totožnosť účastníkov a skutkovú súvislosť napadnutých rozhodnutí krajský súd postupom podľa § 112 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) spojil veci na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 24S/69/2014.

Rozsudkom č. k. 24S/69/2014-45 zo dňa 10. júla 2015 Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250j ods. 1 OSP žaloby zamietol. Dospel k záveru, že žalobné námietky neboli spôsobilé napadnúť zákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovaného v spojení s rozhodnutiami správcu dane, ako ani postup predchádzajúci vydaniu týchto rozhodnutí. Dal do pozornosti, že v zmysle § 247 ods. 1 OSP je potrebné považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Zdôraznil, že žalobca v žalobe nenamietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že správca dane vyrubil žalobcovi daň v rozpore so zákonom č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady (ďalej len „zákon č. 582/2004 Z. z.“), avšak len vyslovil pochybnosť, vychádzajúc z tvrdenia, že daň z predmetných nehnuteľností bola v roku 2013 vyrubená v inej výške. Dodal, že uvedené tvrdenie žalobca nepreukázal žiadnym dôkazom, pričom taktiež opomenul uviesť, pre ktorý subjekt bola v takejto žalobcom tvrdenej výške daň vyrubená, ako aj to, na aký účel tento subjekt predmetné nehnuteľnosti využíval, a to vzhľadom na § 10 ods. 4 zákona č. 582/2004 Z. z. Konštatoval, že takto uplatnený žalobný dôvod nie je dostatočne konkrétny. Ďalej uviedol, že žalobca v žalobe netvrdil, že predmetné (sporné) stavby boli správcom dane nesprávne zaradené. Rovnako tak žalobca neuviedol ani dôvod nesprávneho zaradenia a zdanenia vzhľadom na § 10 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z. Pre úplnosť poukázal na skutočnosť, že z dôvodu, že žalobca nepodal daňové priznanie k dani z nehnuteľností za príslušné zdaňovacie obdobia r. 2008, 2009 a 2010 správca dane vychádzal pri zaradení predmetných stavieb z pomôcok - LV č. XXXX, z ktorého vyplýva, že ide o priemyselné stavby podľa § 10 ods. 1 písm. e/ zákona č. 582/2004 Z. z. a následne výšku dane určil podľa sadzby stanovenej všeobecne záväznými nariadeniami č. 95/2008 a č. 86/2007. V nadväznosti na uvedené vyslovil, že súd prvého stupňa z takto uplatnenej námietky nemohol dospieť k záveru, že by napadnuté rozhodnutia žalovaného boli v rozpore so zákonom.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/69/2014-45 zo dňa 10. júla 2015 zmenil tak, že rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/201422/2014/4925, č. 1100301/1/201417/2014/4925 a č. 1100301/1/201423/2014/4925, všetky zo dňa 25. apríla 2014 zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Namietal nesprávnosť záveru súdu prvého stupňa, že námietky žalobcu neboli spôsobilé napadnúť zákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovaného v spojení s rozhodnutiami správcu dane, ako ani postup predchádzajúci vydaniu týchto rozhodnutí. Zdôraznil, že žaloby sú založené na tom skutkovom základe, že žalobca nebol v roku 2008, 2009 a 2010 daňovníkom podľa § 5 a § 9 zákona č. 582/2004 Z. z., a preto rozhodnutia správcu dane a žalovaného nemajú oporu v platných právnych predpisoch. Rovnako tak uviedol, že nemožno súhlasiť so záverom krajského súdu o nesplnení podmienok podľa § 247 ods. 1 OSP, nakoľko vyrubení dane z predmetných nehnuteľností žalobcovi došlo k bezprostrednému zásahu do jeho sféry subjektívnych práv, hoci nebol daňovníkom dane z predmetných stavieb a pozemkov, a to v konaní, ktorého nebol účastníkom.

Vo vzťahu k otázke žaloby o vylúčenie veci z konkurznej podstaty podľa § 19 zákona č. 328/1991 Zb. o

konkurze a vyrovnání (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“) a oprávneniu správcu speňažiť majetok úpadcu namietať, že prvostupňový súd v napadnutom rozsudku síce veľmi podrobne opísal tvrdenia žalobcu aj žalovaného, opísal zistený skutkový stav aj právne dôsledky zamietnutia žaloby a v ďalšom citoval ustanovenia príslušných právnych predpisov, avšak v odôvodnení napadnutého rozsudku v plnej miere opomenul uviesť, akými úvahami sa prvostupňový súd riadil, keď dospel k záveru, že žalobca bol povinný podať daňové priznanie k dotknutým nehnuteľnostiam, a teda je daňovníkom pre účely dane z dotknutých nehnuteľností za roky 2008, 2009 a 2010, v čom sú tvrdenia žalobcu nesprávne a naopak, prečo sú správne rozhodnutia správcu dane, ako aj následne rozhodnutia žalovaného. Ďalej uviedol, že rozhodnutie o zamietnutí žaloby o vylúčenie veci z konkurznej podstaty pôsobí do budúcnosti, t.j. oprávňuje správcu majetok speňažiť, keď iné nakladanie s majetkom by bolo v rozpore s účelom konkurzného konania, ktorým je speňaženie majetku úpadcu a pomerné uspokojenie konkurzných veriteľov.

Zároveň dal do pozornosti, že v žalobách namietať aj nesprávny postup správcu dane pri určení dane podľa pomôcok. Uviedol, že nie je sporné, že z odôvodnenia právoplatného rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 34Cbi/9/2008 vyplýva, že prevody dotknutých nehnuteľností vykonané v roku 2000 aj 2006 sú neplatné a teda žalobca bol vlastníkom dotknutých nehnuteľností. Doplnil, že rovnako tak nie je sporné, že v rokoch 2008, 2009 a 2010 s dotknutými nehnuteľnosťami ako s vlastnými nakladala spoločnosť Heineken Slovensko Distribúcia, spol. s r.o. Súčasne však namietať, že je objektívne nemožné, aby žalobca v priebehu sporu o vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu podával daňové priznanie podľa § 18 zákona č. 582/2004 Z. z. resp., aby bola žalobcovi v priebehu sporu o vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu uložená daňová povinnosť. Súdu prvého stupňa vyčítal, že bez zohľadnenia faktického stavu a špecifik žaloby o vylúčenie veci podľa § 19 zákona č. 328/1991 Zb. a bez akéhokoľvek odôvodnenia, opierajúc sa len o právoplatný rozsudok v spore o vylúčenie dotknutých nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu, vyvodil, že žalobca bol v rokoch 2008, 2009 a 2010 daňovníkom a mal povinnosť podať daňové priznanie k dani z dotknutých nehnuteľností. S ohľadom na uvedené mal za to, že žalobca sa k protokolu o určení dane podľa pomôcok objektívne ani nemohol vyjadriť, nakoľko za rok 2008, 2009 a 2010 nebol daňovníkom pre daň z dotknutých nehnuteľností, tieto nikdy neužíval a len ich speňažil postupom podľa zákona č. 328/1991 Zb. Súčasne namietať, že sa krajský súd vôbec nezaoberal námietskou žalobcu, že vzhľadom na osobitosti a špecifiká žaloby o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, kedy správca speňažuje majetok tretej osoby, ktorá tento majetok užíva, správca dane mal postupovať podľa § 5 ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. V závere odvolania zdôraznil, že napadnutým rozsudkom prvostupňový súd prejednávajúcu vec nielen nesprávne právne posúdil, ale chýba mu aj riadne a dostatočne zrozumiteľné odôvodnenie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje s právnym posúdením veci uvedeným v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/69/2014-45 zo dňa 10. júla 2015, ako aj, že trvá na vyjadreniach k žalobám č. 1100301/1/522642/2014/4925, č. 1100301/1/522294/2014/4925, č. 1100301/1/522662/2014/4925, všetky zo dňa 27. novembra 2014 vo všetkých namietaných bodoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou súdu v správnom súdnictve je preskúmať zákonnosť postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (t.j. v medziach žaloby). Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Žalobca žiadal preskúmať postup a zákonnosť rozhodnutí žalovaného č.1100301/1/201417/2014/4925, č.1100301/1/201422/2014/4925 a č.1100301/1/201423/2014/4925, všetky zo dňa 25. apríla 2014, ktorými tento ako odvolací orgán podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdil rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu mesta Rimavská Sobota č. 069752/2008, č. 069752/2009 a č. 069752/2010, všetky zo dňa 03. januára 2014, ktorými bola žalobcovi vyrubená daň z nehnuteľností za rok 2008 vo výške 16.698,89 € a za roky 2009 a 2010 vo výške 16.697,46 €.

Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že o.i. namietal skutočnosť, že v rokoch 2008, 2009 a 2010 nebol daňovníkom podľa § 5 a § 9 zákona č. 582/2004 Z. z. Rovnako tak krajskému súdu vyčítal, že v odôvodnení napadnutého rozsudku opomenul uviesť, akými úvahami sa riadil, keď dospel k záveru, že žalobca bol povinný podať daňové priznanie k dotknutým nehnuteľnostiam. Súčasne namietal, že nevenoval pozornosť žalobnej námietke, spočívajúcej v tvrdení o nesprávnom postupe správcu dane pri určení dane podľa pomôcok. Taktiež uviedol, že je objektívne nemožné, aby žalobca v priebehu sporu o vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu podával daňové priznanie podľa § 18 zákona č. 582/2004 Z. z. Následne tvrdil, že sa k protokolu o určení dane podľa pomôcok objektívne ani nemohol vyjadriť, keďže v rokoch 2008, 2009 a 2010 tieto nehnuteľnosti neužíval a len ich speňažil postupom podľa zákona č. 328/1991 Zb.

Krajský súd k uvedeným právnym otázkam len stroho skonštatoval, že žalobca v žalobe nenamietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že správca dane vyrubil žalobcovi daň v rozpore so zákonom č. 582/2004 Z. z., avšak len vyslovil pochybnosť, že daň z predmetných nehnuteľností bola v roku 2013 vyrubená v inej výške. Dodal, že uvedené tvrdenie žalobca nepreukázal žiadnym dôkazom, pričom taktiež opomenul uviesť, pre ktorý subjekt bola v takejto žalobcom tvrdenej výške daň vyrubená, ako aj to, na aký účel tento subjekt predmetné nehnuteľnosti využíval. Konštatoval, že takto uplatnený žalobný dôvod nie je dostatočne konkrétny. Ďalej uviedol, že žalobca v žalobe netvrdil, že predmetné (sporné) stavby boli správcom dane nesprávne zaradené. Rovnako tak žalobcovi vyčítal, že neuviedol ani dôvod nesprávneho zaradenia a zdanenia vzhľadom na § 10 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z. Záverom poukázal na skutočnosť, že z dôvodu, že žalobca nepodal daňové priznanie k dani z nehnuteľností za príslušné zdaňovacie obdobia rokov 2008, 2009 a 2010 správca dane vychádzal pri zaradení predmetných stavieb z pomôcok - LV č. XXXX, z ktorého vyplýva, že ide o priemyselné stavby podľa § 10 ods. 1 písm. e/ zákona č. 582/2004 Z. z. a následne výšku dane určil podľa sadzby stanovenej všeobecne záväznými nariadeniami č. 95/2008 a č. 86/2007. V nadväznosti na uvedené vyslovil, že z takto uplatnenej námietky nemohol dospieť k záveru, že by napadnuté rozhodnutia žalovaného boli v rozpore so zákonom.

Súd je garantom dodržiavania zákonnosti správnym orgánom. Rešpektovanie princípov zákonnosti musí vyjadriť v rozhodnutí, ktoré je výsledkom preskúmania rozhodnutia správneho orgánu tak, aby jeho rozhodnutie bolo preskúmateľné v konaní pred odvolacím súdom. Základným predpokladom takejto preskúmateľnosti je dostatok dôvodov, ich jasná formulácia a priradenie týchto dôvodov ku konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci.

V konaní o žalobe proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu sa súd riadi dispozičnou zásadou, ktorej vykonaním je ustanovenie § 249 ods. 2 OSP ukladajúce žalobcovi povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí podania aj označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napáda, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí

nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí, a správny súd je potom viazaný rozsahom a dôvodmi uvedenými v žalobe. Činnosť správneho súdu je ohraničená takto vymedzeným rámcom a súd sa musí obmedziť na skúmanie napadnutého rozhodnutia len v tomto smere, ak však nejde o vadu, na ktorú musí prihliadnuť z úradnej povinnosti (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nezávislosť rozhodovania súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodniť (§ 157 ods. 1 OSP), spôsobom zakotveným v § 157 ods. 2 OSP.

Procesným právom účastníka je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07).

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj keď s ohľadom na judikatúru ESLP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania (pozri Van Hurk v. Holandsko, 1994), súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESLP Ruiz Torija proti Španielsku z 9.12.1994).

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd z uvedených zásad súdneho prieskumu dôsledne nevychádzal, čím sa stalo jeho rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Nedostatočne reagoval predovšetkým na námietky uvedené v žalobe o vzniku daňovej povinnosti žalobcu v zmysle § 5 a § 9 zákona č. 582/2004 Z. z. Rovnako tak neodôvodnil svoj záver, že žalobca bol v rokoch 2008, 2009 a 2010 daňovníkom a mal povinnosť podať daňové priznanie k dani z nehnuteľností. Taktiež opomenul dôsledne sa vysporiadať so závermi konania vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 34Cbi/9/2008, keď z jeho rozhodnutia sp. zn. 34Cbi/9/2008 zo dňa 27. mája 2010, potvrdeného rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/101/2010 zo dňa 06. októbra 2010, vyplynulo, že kúpna zmluva zo dňa 24. februára 2000, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre k. ú. W. I. na spoločnosť Pivovar a sladovňa Gemer a.s., je neplatná, z ktorého dôvodu nevyhovel návrhu žalobcu na vylúčenie vecí zo súpisu konkurznej podstaty. Dostatočne sa nezaoberal ani skutočnosťou, že súd vyslovil aj neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 12. decembra 2006 uzavretej medzi predávajúcim Heineken Slovensko a.s. ako právnym nástupcom spoločnosti Pivovar a sladovňa Gemer a.s. a Heineken Slovensko Distribúcia s.r.o. ako kupujúcim. Z jeho odôvodnenia taktiež nie sú zrejmé závery vo vzťahu k žalobnej námietke, že súd v konaní o vylúčení dotknutých nehnuteľností výrokom rozsudku žalobu zamietol, avšak vo výroku neurčil, že vlastníkom dotknutých nehnuteľností je úpadca (resp. žalobca), ale určil, že správca konkurznej podstaty má právo disponovať týmto majetkom a tento speňažiť postupom podľa ustanovení zákona č. 328/1991 Zb. Zároveň bolo povinnosťou krajského súdu riešiť danú vec aj v tom

kontexte, že daňové orgány mali za to, že žalobca je povinný zaplatiť predmetnú daň, hoci v rokoch 2008, 2009 a 2010 dotknuté nehnuteľnosti ako vlastník nemal zapísané na liste vlastníctva. V napadnutom rozsudku rovnako tak absentuje záver súdu prvého stupňa o žalobnej námietke, spočívajúcej v tvrdení, že postup správcu dane pri určení dane podľa pomôcok nebol správny.

Nakoľko v prejednávanej veci nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobcu v žalobe a prečo považuje námietky žalobcu za neopodstatnené, je nutné považovať takýto rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nedávajúcí dostatočné záruky pre to, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vetou druhou OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní krajský súd prejedná vec znova v medziach podanej žaloby s prihliadnutím aj na dôvody odvolania, dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcu a znova o nej rozhodne a svoje rozhodnutie riadne odôvodní.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP).

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.